

La pobresa energètica i l'emergència habitacional tenen nom de dona

El proper dijous, a tres dies del 8 de març, en un habitatge propietat del BBVA, una família haurà de fer front a una ordre de desnonament. La notícia, lamentablement, no és cap novetat. A Terrassa hi ha cada dia desnonaments, per més que això no es reflecteixi als mitjans de comunicació, i moltes persones ho ignorin. Si hi ha alguna cosa remarcable en aquesta ordre de desnonament que la faci una mica més singular és que en aquesta llar hi viuen dues dones i un nadó de mesos, mare, filla i néta. Desgraciadament no és un fet aïllat ja que llars monoparentals encapçalades per una dona, amb ordres de desnonament per no poder pagar el lloguer, o la hipoteca o per estar ocupant un habitatge d'un gran tenidor, n'hi ha hagut moltes amb anterioritat a aquesta.

Si ens atemem a alguns estudis i informes, més concretament al que va elaborar la Taula del Tercer Sector sota el títol: "Monoparentalitat femenina i pobresa. Gènere, soledat i conciliació, l'arrel del problema" (oct. 2018), el 80% de les llars monoparentals a Catalunya estan encapçalades per una dona (persona adulta amb dues o tres criatures) i el 35% d'aquestes estan en situació de pobresa. A Espanya aquest risc augmenta fins a més del 50%. És el que s'anomena feminització de la pobresa.

Les principals dificultats socioeconòmiques

amb les quals han de bregar aquestes dones tenen a veure amb l'accés a l'habitatge i al treball.

Una de cada dues famílies monoparentals té problemes relacionats amb desnonaments, impagaments o deutes hipotecaris. A més, el 50% de les dones a càrrec d'una família monoparental estan desocupades o treballen en l'economia submergida. Aquest fet provoca que el 20% d'aquestes dones hagin tingut o tinguin un problema de salut mental, ja sigui depressió, estrès o ansietat, tal com indica l'estudi esmentat.

A Terrassa, lamentablement, no disposem de dades suficients per avaluar la gravetat d'aquesta realitat social, però podríem afirmar que no deu variar gaire de la resta del país. Sabem, això sí, que els col·lectius socials que treballen pel dret a l'habitatge i als subministraments bàsics a la nostra ciutat són col·lectius molt feminitzats i amb un paper molt destacat de les dones que en formen part, com és la PAH, el Colectivo sin Vivienda o Justícia Energètica.

Haver d'escollir entre pagar la hipoteca, el lloguer, les factures de serveis o alimentar la família és un dels principals maldecaps d'aquestes dones i una perversitat que atempta contra el dret més elemental: disposar d'una vida digna i d'una millora contínua de les condicions d'existència. La majoria d'aquestes do-

nes declaren tenir un sentiment d'aïllament i d'exclusió, i se senten culpabilitzades per una societat on la pobresa és estigmatitzada.

Davant aquestes conclusions, aquest treball planteja que es fa imprescindible dotar-nos de polítiques públiques d'habitatge i de justícia energètica que parteixin d'una "perspectiva integral de gènere i que, a més a més, vagin acompanyades d'un canvi profund en la concepció de l'habitatge i els subministraments entesos aquests com a drets humans fonamentals per assolir unes condicions de vida dignes. Ja que no es tracta de béns de consum sotmesos a l'especulació i al mercat. La llum, el gas i l'aigua són elements imprescindibles per a les tasques de cura i per al sosteniment de la vida i hem de posar-los al centre de tot. Cal protegir-ne i garantir-ne el seu accés perquè d'aquests elements depèn el benestar de totes les persones, sense cap mena de distinció".

A Terrassa, tenim casos documentats on hi ha famílies, algunes monoparentals amb dones al capdavant, que han demanat la instal·lació d'un comptador d'aigua provisional, tal com recull la instrucció aprovada pel ple l'any 2016, "Instrucció de servei d'instal·lació provisional de comptadors d'aigua per a persones o unitats familiars en risc d'exclusió residencial", i que els ha estat denegada amb diferents arguments. El més recurrent és no disposar del permís de la propietat que, en tots els casos, es

tracta d'un gran tenidor, quan això no ho contempla la pròpia instrucció. Aquesta negativa obliga les famílies a haver d'accedir a l'aigua de forma irregular amb tota la càrrega culpabilitzadora que arrossega aquest fet i els possibles conflictes de convivència amb la comunitat de veïnes.

Pensem que l'Administració local ha de ser proactiva i no defugir més de la seva responsabilitat envers aquests casos i d'altres relacionats amb el que exposem i ha d'afrontar aquestes realitats des del principi de la subsidiarietat i la transparència, per poder ser garant dels drets humans i socials a la nostra ciutat.

El Casal de la Dona, Dones d'Aigua, Dones d'Espai Drets - Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana i la síndica municipal de Greuges no volem deixar passar aquest 8 de març sense mostrar tota la nostra sororitat amb la Mari Carmen, amenaçada de desnonament pel BBVA, i amb tantes altres dones que han hagut de patir i pateixen el trauma físic, psicològic i social que suposa haver d'enfrontar-se a un desnonament i a la manca d'accés als subministraments energètics.

Casal de la Dona / Dones d'Aigua / Dones Espai Drets - Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana / síndica municipal de Greuges de Terrassa

Caminant cap al 8 de març

EUGÈNIA LÓPEZ

AQUEST any la Organización de las Naciones Unidas ens proposa com a tema "Soy de la generación de la igualdad; por los derechos de las mujeres". Es tracta d'una crida a l'empoderament de les dones i les nenes de tot el món per commemorar el 25è aniversari de la Plataforma de Beijing que va tenir lloc durant la 4a Conferència Mundial envers la Dona que es va celebrar en aquella ciutat al setembre de 1995. Va ser una de les conferències més nombroses pel que fa a públic i participació. Més de 30.000 activistes d'arreu del món van pressionar fins a aconseguir un pla, el full de ruta més progressista i avançat en la lluita per la igualtat de les dones. A Beijing, fa 25 anys, es varen concretar grans compromisos en l'esfera de la dona de gran preocupació: el medi ambient, l'exercici del poder, les nenes, la pobresa, la violència, els drets humans, l'educació, la salut, les refugiades...

Els compromisos, els acords, els objectius proposats en aquell full de ruta segueixen malauradament de rabiosa actualitat. Avui, 25 anys més tard, l'home ha aconseguit grans

fites com poder fotografiar un forat negre a l'espai. Tanmateix no hem aconseguit anivellar un forat social encara més gran, més profund i més fosc: la desigualtat per raó de gènere. Una tasca encara pendent que té petits avenços però de manera injustificada i desesperadament lenta.

Cap país, cap, ha arribat a la igualtat efectiva entre homes i dones. I, en aquest moment, la més gran preocupació no és només la lentitud dels avenços sinó l'amenaça fefaent de la involució de les fites aconseguïdes, provocada pel gran ressorgiment de la ultra, i ultra ultra, dreta a nivell nacional, europeu i mundial. És en aquest context d'alarma enfront les possibles pèrdues de drets i llibertats avalats per discursos cada cop més reaccionaris que és fonamental que les dones ens mantinguem unides i fermes en les nostres legítimes reivindicacions.

En clau més municipal, aquest 8 de març, Dia Internacional de la Dona, un cop més ens hem de fer veure i sentir als carrers. Recordem que Terrassa es va declarar ciutat feminista el 2015 i poc o res ha significat aquesta declaració pel que fa a canvis institucionals i socials. Lleis que no s'acaben de desenvolupar, reglaments inconclusos, retallades pel que fa a la violència de gènere, manca de paritat a les institucions i a les empreses que tenen convenis amb l'Administració... Però la declaració va

existir i a ella ens atensem per reivindicar una i una altra vegada que el feminisme no és una moda sinó una necessitat social de primer ordre.

De nou cap a un altre 8-M... Deixem enrere un any tacat de sang, de dones violades i assassinades, un altre any de precarietat i de bretxa salarial, un any de més temps dedicat a les cures de familiars i de percepcions més baixes a les jubilacions... Un altre any, en definitiva, de desigualtat. És per tot això que és

tan o més necessari que mai que ens retrobem diumenge, no farem ni un pas enrere, tornarem a recórrer juntes els nostres carrers. Les nostres passes i les nostres veus seran el record i la presència de les que ja no hi són, de les que no poden ser i de les que estan per venir. Per elles, per nosaltres, per totes, caminem juntes cap al 8-M.

★ L'autora és **SG Podem Terrassa**. Psicòloga i educadora social

Imprimeix:
IMPRINTSA
Impressions Intercomarcals SA

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

amic

Paper 100%
reciclat

Publicació controlada per

Membre d'
ami

Els textos destinats a la **secció de Cartes** no han d'excedir d'un foli. Han d'anar signats pels seus autors amb constància del seu DNI, domicili i número de telèfon. DIARI DE TERRASSA es reserva el dret a publicar-los, extractar-los o resumir-los, i no facilitarà informació postal o telefònica sobre aquests. Per a remetre col·laboracions per a aquesta secció, pot utilitzar el sistema tradicional de correu o l'adreça electrònica opinion@diarideterrassa.es

Diari de Terrassa
no comparteix
necessàriament
les opinions que
apareixen en les
seves pàgines.

Aquesta publicació no pot ser reproduïda; ni en tot ni en part, ni registrada en, o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímico, electrònic, magnètic, electroòptic, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís per escrit de l'empresa editora.